

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 15. marts 2015

Kirkedag: Midfaste søndag/A

Tekst: Joh 6,1-15

Salmer:

SK: 614 * 31 * 662 * 610,2 * 6

LL: 614 * 31 * 298 * 662 * 610,2 * 6

Jeg er for tiden ved at læse nogle prædikener, holdt af norske præster under 2. verdenskrig. I den forbindelse bliver jeg også klogere på den norske kirkes situation i krigsårene. Kirken i Norge blev meget hårdere ramt end kirken i Danmark. 25 % af alle norske præster blev arresteret. På et tidspunkt sagde samtlige præster, på nær to, op grundet tyskernes kontrol og dekret for, hvad der måtte forkyndes i kirken, hvor der måtte forkyndes og hvem der måtte forkynde.

Samtidig oplever de norske præster jo så også, at der er en kolossal tilstrømning til gudstjenesterne. Der er tale om tusindvis af mennesker. Ofte står folk ude på gader og stræder omkring kirken, for på den måde dog at være med omkring kirken, når det nu ikke er lykkedes for dem at komme indenfor. I en af de prædikener, der blev holdt, var der en enkelt sætning, der ramte mig. Emnet var netop det stærkt forøgede antal gudstjenestedeltagere, og det var – kan jeg læse ud af sammenhængen – åbenbart også et emne, der blev diskuteret præsterne imellem. I den pågældende prædiken siger præsten: Jeg er egentlig ikke så interesseret i, *hvorfor du er kommet*; jeg er mere interesseret i, *hvordan du går*.

Jeg er ikke så interesseret i, *hvorfor du er kommet*, jeg er mere interesseret i, *hvordan du går*.

I den forgangne uge var der også en anden sætning, der ramte mig. Jeg kan ikke huske, hvem der har sagt det, jeg kan ikke huske sammenhængen, jeg kan ikke engang huske i hvilken TV udsendelse jeg hørte hende sige det. Men hun sagde: ”Din nutid har betydning for din fremtid.” Jeg ved godt, at det har jeg også selv haft som emne i nogle prædikener fra tid til anden, så det er ikke en ny åbenbaring; men sætningen ramte mig på en anden måde i denne uge.

Jeg er ikke så interesseret i, hvorfor du er kommet; jeg er mere interesseret i, hvordan du går. Din nutid har betydning for din fremtid.

Vi har også i efterkrigstiden set, hvordan kirken i krisetider og i nybrudstider har haft forøget betydning i folket. Vi så det tydeligt i både Polen og det gamle DDR. Også her var det tydeligt, at det vigtige faktisk også var, hvordan folk gik. Måden de gik på, og det de gik med, altså deres nutid, havde betydning for deres fremtid. Faktisk har det været sådan mange gange ned gennem historien. I særlige tider har mennesker søgt kirken, og i alle tider har kirken svigtet og vil kirken svigte, hvis den er mere interesseret i, hvorfor folk kommer end i hvordan de går. Og i de samme situationer svigter kirken sit kald og sin Herre, hvis ikke den giver os det i nutiden, vi skal leve af og på i fremtiden.

Jesus er i dagens evangelium også mere interesseret i, hvordan skaren omkring ham går, end hvorfor den er kommet. Efter at Jesus havde bispist en tusindtallig folkeskare med en lille drengs madpakke som udgangspunkt, forstår han, som det siges til sidst i beretningen, at de er kommet for at tvinge ham med sig og gøre ham til konge. Det, Jesus er opmærksom på her er, at de vil gå derfra, med ham som kongen. De vil gå derfra med ham i deres midte. Ham, som kan stille deres sult. Med ham

som konge behøver de ikke frygte fremtiden, og de behøver ikke have nogle bekymringer i nutiden.

Folkeskaren har til hensigt at gøre Jesus til konge ud fra de samme principper, som mennesker også vælger Jesus fra og ikke kan se ham som konge. Jesu forunderlige magt og vilje til at tilfredsstille nuets behov og begær er det, der får dem til at ville krone ham; og for andre er det netop erkendelsen af, at Jesus ikke bruger sin magt og vilje til at tilfredsstille nuets behov og begær, der får dem til at vrage ham.

Begge grupper ved egentlig ikke, hvad de skal bruge Jesus til på den lange bane, for de er kun optaget af nuet, og de er selv mere optaget af, hvorfor de er kommet; mens Jesus er optaget af, hvordan de går.

Jesus var ikke interesseret i, at de skulle gå med ham som konge ud fra de forventninger og misforståelser. Jesus var og er interesseret i, at mennesker, at vi, går på en sådan måde, at nutiden har fået det indhold, der gør os trygge i fremtiden.

Når vi samles om Herrens bord til nadver, som på nogle måde godt kan sammenlignes med folkeskaren samlet om Jesus den dag, så bliver der heller ikke spurgt til, hvorfor vi kommer. Men der bliver taget hånd om, hvordan vi går. Og hvordan vi går i nuet, har betydning for fremtiden.

Der er ikke meget måltid over nadverens lille oblat og de få dråber vin i bægeret. De fleste af os har sikkert spist morgenmad inden gudstjenesten og de fleste går sikkert også hjem til frokost efter gudstjenesten. Nadveren ødelægger ikke appetitten eller stiller sulten.

Men som den dag på bjerget ved Galilæas sø, så behøver Jesus ikke så meget, for at virke meget. Udgangspunktet er uanseligt; men resultatet er storslået.

I den senere tid har jeg i forskellige sammenhænge talt med mennesker om det at gå i kirke. For nogle betyder det ikke så meget, for som en sagde det, ”Gud er jo også ude i skoven, når jeg går en tur dér.” Det vil jeg ikke et øjeblik bestride. Og jeg vil heller ikke dømmе om menneskers gudsliv og gudsdyrkelse. Men for mit eget vedkommende kan jeg ikke leve uden gudstjenesten – jo en søndag ind imellem går det, og det er da også dejligt nogle gange om lørdagen ikke at skulle tage hensyn til søndag morgen. Men selv om jeg nogle gange nyder det på fridage og springer gudstjenesten over, så mangler der noget. Jeg ville ikke kunne leve i min fremtid, hvis ikke jeg i nutiden får den smule som nadveren er, men som er nok til at forsikre mig om, at det vigtige ikke er, hvorfor jeg kommer, men hvordan jeg går.

Om det er krigs- eller krisetider i mit sind, tanker og følelser, eller der er nybrud i selvsamme, det er ikke sagen. Sagen er, hvordan jeg går med det.

For mit eget vedkommende betyder det, at jeg kan gå i det storslåede, at være bespist med himmelbrød. Jesus lod sig ikke konge-krone for at føre folket med sig ud af ubekymrethed og ind i behovs og begærs tilfredsstillelse. Men han lod sig tronekrone for at føre mig og alle andre ud af fremtidens angst og tyngende bekymring af håbløshed og afmagt. Jeg er ikke taget ud af krigs- eller krisetider i mit nu; men jeg er blevet styrket til at gå ud i det med håb for fremtiden. Fremtiden er ikke kun nuets tilfredsstillelse, men evighedens storslåede fylde i min nutid.

I denne sammenhæng har nutiden betydning for evigheden. Hvad Jesus er for os i nutiden har betydning for evigheden. Og det er ikke en betydning, jeg kan tage eller kan påvirke ved at gøre noget for eller med Jesus efter mit ønske. Det er en betydning, der rækkes mig fra evigheden og herlighed af ham, der er mere interesseret i, hvordan jeg går, end hvorfor jeg kommer.

Derfor kaldes nadverens brød også nådens brød. Vi er måske mere optaget af, hvorfor vi kommer til Jesus, fordi vi trænger til ham. Måske fordi vi synes, der er noget, der ikke er godt hos os. Jesus er interesseret i, at vi går med trøst mod synd og død, at vi går ”ej til dødens dal, men kongelig til Himlens sal.” (DDS 662)

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen